Ч. 163 (13.402). Львів, понеділок 26. червня 1933. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічне 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Комуністична диктатура доказує „чудес".

Львів, 24. червня 1933.

Комуністична диктатура на велитенських просторах між Збручем і Тихим Океаном доказує направду „чудес". Великанську хліборобську країну довела „упромисловлюванням" до повної господарської руїни, а населенню дала в результаті своїх політичних і господарських експериментів у дарі... голод. Ясно, що самі комуністичні диктатори голоду не знають. Ясно, що для них чужі злидні, нужда і розпука населення. Їм маворить на їхньому соціялістичному овиді ще далі привид „раю" для працюючих. Ту свою брехню про загальне щастя та добробут вони ще далі пропагують у себе і в світі. Але ніхто їм уже не вірить. Цілий світ уже нині здрігається від вісток, якими закидують прилюдну опінію очевидці нужди та горя, що їх спровадили на півтори сотні мілїонів населення московські комуністи.

І наша нещасна Батьківщина, наш материк, опинився теж в обіймах теперішнього комуністичного страхіття. Наша Батьківщина, найурожайніша країна у Східній Европі, стогне нині не тільки під червоним ярмом політичного й господарського поневолення Москви, але й корчиться у судорогах голодових болів. Всі очевидці, всі кореспонденти чужинних великих ґазет як з Европи так і з Америки однозгідно стверджують, що найбільша нужда і найбільший голод шаліють саме в Україні, в тій країні недавних ще достатків, в країні пшеничних ланів і вишневих садків. Цей одводушний голос чужинних кореспондентів про голод на Україні потверджують і численні листи, що надходять з України до нас. Цілу їх низку опублікували ми на сторінках нашого органу, але крім того стрічаємо такі самі щодо змісту листи і в інших українських національних часописах. Словом, догосподарились і доекспериментувалися комуністи! Околективізували все сільське господарство так, що українське село масово голодує, а весь український засівний простір необроблений і необсіяний у яких 40 відсотках.

Московський комуністичний центр ні голодом ні нуждою українського села зовсім не цікавиться. Він веде тепер „ударну кампанію" за те, щоби Україна виконала, чи пак доставила державі (читай Москві) на сто відсотків наложений на неї контингент збіжа. Щоби це сталося, на те Москва, вживає найбільш драконських засобів. Перш за все видає декрети, що передбачують нелюдські кари для т. зв. саботажників реалізації зборів і збіжових податків на Україні, а далі шле туди одного за одним московських комуністичних опричників, щоби контролювали хід реалізації наложеного на Україну збіжевого і промислового контингентів. Для московських червоних експльоататорів уже навіть ціла КП(б)У втратила довіря в справах висмоктування усіх соків з України. Ось дня 24. січня ц. р. Центральний Комітет Всесоюзної Комуністичної Партії приняв був таку вимовну постанову:

> „Центр. Комітет уважає за доказане, що партійні організації України не виконали доручених їм завдань щодо організації збіжевих достав і виконання збіжевого пляну".

І тому то Москва вислала на Україну генеральних екзекуторів в особах Постишова, Хатаєвича і Вегера. Вони й узялися переводити екзекуцію та рівночасно операцію так ревно і завзято, що вся українська земля полощеться кровю „саботажників" і всяких „контрреволюціонерів" та дихає муками голоду. Перший з названих екзекуторів та операторів вспів уже виступити на Україні навіть проти українізації. „Ви, мовлявь, займаєтеся менше поширюванням мовних форм українських, а пильнуйте більше точного виконування доручень з Москви". Так говорить Постишев до місцевих комуністів у Харкові.

Таким чином комуністичні „чудеса" творяться на Україні з особливою інтензивністю. Ціла богатоналїйна експозитура московської червоної диктатури на Україні, що ще вчора так завзято ліквідувала „хвильовизм" у літературі, „єфремівщину" в науці та „волобуєвизм" в економіці: та сама експозитура, що так завзято викидала „націоналістичну контрреволюцію" з Української Академії Наук; та сама московська експозитура, що робила це все ad maiorem gloriam червоної Москви, нагло стала сама ненадійною. Москва їй не повірила і ухвалила їй недовіря за надто мале економічне обдирання України. Словом і КП(б)У, не зважаючи на всі її заслуги для Москви, опинилася в неї у неласці. Чи це не одно з комуністичних „чудес"?

Колись московський комунісітчний центр (ЦК) ухвалював обемисті тези про значіння української проблеми, затверджував тези КП(б)У (Комуністичної партії більшовиків України) про українізацію (вони приняті і скодифіковані в 1926 р.), а нині той самий московський центр виступає в особі свого уповноваженого Постишова проти українізації на Україні. Чи це теж не одно з комуністичних „чудес"?

Колись той самий московський комуністичний центр, тобто ЦК всесоюзної компартії (ВКП) осуджував політику т. зв. русотяпів на Україні і протиставився теоріям „русотяпства" панів Пятакових, Ларіних та інших, колись той самий центр доручував своїй тубі Комінтернові теж ставити в усю широчінь українську проблему у своїх пропаґандивних працях, а нині цей самий московський комуністичний центр шле на Україну виключно тільки самих одекльрованих московських чорносотенців, прикритих червоною комуністичною поволокою, щоби вони боролись із українством і щоби безоглядно нищили весь український нарід. Це, очевидно, теж одно з московських комуністичних „чудес". Старе чорносотенне „не било, нет і бить не может" у відношенні до іствування українського народу як політичної індивідуальности ожило тепер у цілій повноті під серпанком комунізму як у червоній Москві так і в її експонентах на Україні.

Нашу Батьківщину московські комуністи руйнують та експльоатують, а наш нарід винищують фізично голодом, нуждою, тюрмами, засланнями та розстрілами. Одначе не зважаючи на те, московські комуністичні наємники сіють далі без належного спротиву з боку нашого зорганізованого громадянства і в нашій ближчій Батьківщині комуністичну отрую, захвалюючи несвідомленим масам закбручанський „рай". Час і пора вже й нам зорганізовано паралізувати ці „подвиги" та експерименти комуністичних аґентур усіх категорій на наших землях.

Промисловий Банк.

Від чого залежить успіх започаткованої акції.

Організується український промисл. Крок за кроком твориться щораз-то нова вітка виробництва, якої у нас ще не було. Пробуджується ініціятива серед активнішої частини українського громадянства, робиться перегляд наших дотеперішніх досягнень (вистава в Центросоюзі у Львові) і при цій нагоді щораз більше усвідомлюємо собі наші великанські недостачі в ділянці промислової продукції та разом з тим кристалізуються у нас пляни, як опановувати щораз-то нові її области. Маємо замітну кількість людей з повним теоретичним і частинно практичним вишколом, які свою будуччину основують на розвитку українського промислу. Незвичайно тяжка господарська й політична дійсність є теж сильною пружиною нашої активности, бо саме промислова продукція має дати працю й заробіток великій кількости наших робочих голов і рук. Увага і праця всієї активної частини українського громадянства на найближчі десятиліття мусить бути звернена на те, щоб **усунути хліборобську односторонність** нашого національного господарства через додання до нього добре поставленої і по змозі ріжнородної промислової продукції та всіх форм і ступнів добре організованої торговлі.

Розуміємо всю трудність цього завдання, тому його виконання розкладаємо на десятиліття. Але при цьому ані на хвилину не можемо забувати, що від реалізації цього пляну залежить господарська будуччина українського народу.

Деякі промислові початки були у нас вже давніше, замітний поступ робимо тепер, але не можна не бачити, що дотеперішні наші успіхи є ще всетаки дрібні й невдоволяючі, а цілій нашій організації промислу бракує розмаху, відповідної ширини й інтенсивности. Це тому, що не було, тай дотепер ще нема, окремого організатора, провідника й опікуна всіх тих виробницьких починів, які виринають і реалізуються в ріжних місцях нашої господарської території.

Приклад організації продукції чужих національних господарств показує, що найважнішим чинником розвою промислового виробництва, побіч істнуючих природних умовин, психічних і культурних прикмет суспільного середовища й постійно живої ініціятиви, є добрий зорганізований, авторитетний (фаховий) і чуткий опікунчий орган, який є сам матеріяльно заінтересований в розвитку продукції і доброму ході цих виробницьких організацій, якими він опікується. Таким співтворчим чинником повинен у нас стати **Промисловий Банк.**

Українська банковість не є, на жаль, ні численна, ні ріжнородна, ні матеріяльно добре вивінувана. Маємо: Земельний Банк Гіпотечний, акц. спілка у Львові, Українську Щадницю в Перемишлі (на окремому законі про щадниці), централю кредитової кооперації „Центробанк" у Львові, Кооперативний Банк „Дністер" у Львові і 120 Українських Кооперативних Банків, ріжної величини й сили, по містах нашої національної території у Польщі.

З виїмком Центробанку у Львові, всі українські кооперативні банки є установами **дрібного кредиту** і займаються кредитуванням переважно сільського господарства, частинно міського ремесла, менше торговлі, а найменше промислу. Таку саму політику кредитування веде менш-більш уся українська банковість. Одначе рішуча перевага хліборобського кредиту в українській банковости не є здоровим проявом; цей кредит дається пояснити хіба тим, що хліборобство є домінуючим чинником нашого національного господарства і тому воно абсорбує всю нашу капіталову силу, коли ще в додатку ця сила зовсім не велика.

Промислова продукція, яка в інших національних господарствах є або переважаючим або рівнорядним чинником з хліборобством, у нас не має ще достаточної опіки й капіталової піддержки. І тому вона перманентно находиться в стадії початкової організації, виказує розмірно невеликий розвій і тільки з трудом вируговує з нашого господарства чужий промисл, заведений до нас чужою торговлею.

Українська банковість ще не спеціялізована. Нема наприклад установи, яка займалась би виключно обслугою української торговлі чи промислу, не згадуючи вже про спеціялізацію на ріжні галузи промислу. Всі наші більші банки мають універсальний характер; кредитуванням промислу і співпрацею з ним займаються тільки дуже мало. Нічого дивного, що дальший розвиток української банковости веде до її спеціялізації, бо наростаючий український промисл мусить мати дбайливу поміч і фахову опіку спеціяльної кредитової установи. Її завдання, в наших умовинах, буде таке: 1) слідкувати за господарською конюнктурою та піддержувати ініціятиву в засновуванні нових промислових підприємств, 2) посередничити між промислом і торговлею, 3) наладнувати вигідний та дешевий спосіб грошевих розрахунків і 4) кредитувати промислові установи.

Організація продукції вимагає немалого інвестиційного й оборотового капіталу. Колиж інвестиційний капітал мусять дати самі творці підприємства, то значну частину оборотового капіталу треба, в початках істнування промисл. установи, допровадити до неї з нагромаджених резерв ширших кругів громадянства. Функцію допроваджування капіталів до підприємства має у нас перебрати на себе окрема кредитова установа — **Промисловий Банк.**

Саме такий банк є в стадії організації з ініціятиви Українського Технічного Товариства у Львові. Організація цього банку ведеться з погляду методики пляново, на основі дбайливої підготовки, у формі кредитової кооперативи. В дискусії на тему оснування промислового банку чули ми голоси, що такий банк слід би організувати у формі акційної спілки. Одначе ця можливість відпала сама собою, бо польський закон про банки вимагає концесії міністерства скарбу на ведення банкового підприємства, а крім цього акційний банк з осідком у Львові мусить мати півтора міліона акційного капіталу. Дістати концесію на акційний банк, а потім зібрати вище назначений капітал — у наших відносинах неможливо. А позатим, поминаючи вигоди акційної спілки, кооперативна форма організації має дуже важні для нас громадські вартости, яких акційна спілка не має.

Найважнішою справою при організації банку є **збірка уділового капіталу.** Ініціятори рахувалися з тим, що капіталова сила банку мусить стояти у правильному відношенні до сили та кредитової поемности українського промислу і що банк, побіч відповідної висоти власного капіталу, могтиме рахувати на заощаджені капітали громадянства (вкладки). Тому уділовий капітал банку визначено на невелику, круглу суму **100.000 зол.** Хоч кооперативна форма організації не знає постійної і незмінної суми уділового капіталу, бо ця сума залежить від кількости зголошених членів і суми заявлених та вплачених уділів, але всежтаки цю круглу суму сто тисяч зол. треба було подати, хочби тільки для визначення капіталової цілі, до якої основники банку прямують. У міру розвитку українського виробництва банк мусітиме побільшувати уділовий капітал, зрештою відповідне ведення банкового діла даватиме змогу нагромаджувати власні резервові фонди.

Не може бути сумніву, що банк мусить зібрати визначений вгорі власний капітал, бо інакше або зродилась би слаба й анемічна установа, яка не могла би сповняти високого завдання опікуна української промисловости, або взагалі не дійшло би до заснування банку. Від меткости організаторів банку в наладнанні збіркової акції уділового капіталу і від ступня зацікавлення українського громадянства справами рідного промислу, якому новотворений банк має служити, залежатиме успіх у збиранні уділового капіталу банку.

Висота уділу 100 зол. і відповідальність обмежена тільки до уділу творить деяку анальогію з банковою акційною спілкою, не нарушуючи при тім тих важних громадських вальорів, що їх дасть банкові кооперативна форма організації.

Оснування Промислового Банку, коли до цього дійде, треба безумовно уважати важною подією не тільки в українському господарському житті, але також в житті професійної організації українських інжинірів, бо ці останні починають грати щораз-то замітнішу ролю в організації нашого національного господарства. Реалізацію їх добрих плянів треба безумовно піддержати й уможливити.

Інж. І. Ольховий.

ПАМЯТАЙТЕ ПРО МОГИЛИ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ!

Автономія відсуне справу ґуберваторства Закарпаття.

„Pravo Lidu" з 21. червня 1933 в статті „Na okraj guvernerske otazky na Podkarpatsku" („На маргінесі губернаторського питання на Закарпатті") пише м. і., що кандидатів на становище губернатора є доволі: „Є тут ужгородський бурмістр Грабар, недавній директор банку, що давав позички на 40 проц., є сенатор Бачинський, одначе політично занадто експонований, щоби його кандидатуру брали під увагу. Д-р Камінський має мабуть шлях до губернаторства загороджений своєю діяльністю в автономнім союзі, д-р Торонський орієнтований занадто по-мадярськи. Тому оставав би бувший предсідник судової табулі в Кошицях і почесний предсідник пряшівської Руської Народньої Партії д-р. Мачик, як людина з чистою минувшиною і теперішністю. Одначе справа надходячої автономії правдоподібно відсуне на якийсь час питання губернаторового наслідника".

Другий католицький університет на території міста Ню Йорку.

НЮ ЙОРК, 30. травня. (Вл. кор.). Відома від 1870 року вища католицька школа в Брукліні під іменем „Ст. Джанс Каледж", дістала цими днями від стейтової ради реґентів право вживати назви університету. Є це великий осяг не лише самої школи, але також і великої католицької громади в Брукліні, яка має свою окрему дієцезію й окремого епископа, хоч належить до політичної громади міста Ню Йорку, де також є католицька дієцезія з кардиналом на чолі. Колеґія св. Івана у Брукліні має кілька факультетів, котрі разом функціонували дотепер як університет, хоч і не мали назви університету. В університеті св. Івана будуть учити так як до тепер у таких факультетах: права, мистецтва, фармацевтики, рахунковости й фінансів. Тепер дістає науку в колеґії 7.500 студентів. Ректором колеґії, а відтепер університету, є о. Тома Раен, доктор прав.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 26. ЧЕРВНЯ 1933.

Я. ЗАСТИРЕЦЬ.

Петро Козовід і матура.

Не тільки мене хвилюють весняні місяці, які повинні би настроювати людей найкраще, оптимістично, головно молодих людей. Ідеш вулицею за орудками і стрічаєш 20-літнього молодця, який тягне за собою ноги в напрямі клініки.

— Куди Бог провадить — питаю знайомого восьмака.

— Маю клопіт з нервами, за три неділі мушу здавати матуру. Вчуся ночами, особливо математики, яка мені не лізе в голову. Спішу до порадні нервових недуг. Може запишуть мені який бром, бо дістаю страшні привиди. Лечу або в пропасть, або здається мені, що ліжко валиться і я з дошками падаю на підлогу. Це певно значить, що впаду при матурі...

Даремне розяснювати молодцеві, що є більші лиха від матури, пригадувати йому зі св. Письма нещасного Йова або Магомеда, що вчив про призначення....

Ще гіршу стрічу мав я недавно на лавочці у віддаленім місці міського парку. Я стрінув там іншого знайомого матуриста. Сидів край лавки, зір спустив до землі і від часу до часу мацався рукою за кишеню своєї блюзи. Я присівся. Він наче пробудився зі сну. Я завів осторожну з ним розмову, а потім таки поспитав:

— Маєте гарне вбрання, але чому ваша права кишеня так відстає? Мабуть чоколядки для якоїсь панночки?

— Де там — відвалив мені — признамся щиро: це револьвер! Професор загрозив мені, що не допустить мене до матури.

Я дуже злякався, коли матурист витягнув смертоносний прилад, наповнений кулями. Почав я його переконувати так само, як і тамтого, що йшов на клініку. Мій знайомий слухав, слухав, врешті не попрощавшися, побіг стежкою. Роздумуючи над психольоґією сучасних матуристів, пригадав я собі давнього учня Петра Козовода, який не тільки математики, але й інших предметів не знав, а проте перед матурою не тратив гумору і погідно дивився на світ.

Петро Козовід був милим, розумним і чемним хлопцем. Не тільки перед письменною матурою, а навіть після неї повторяв латинсько-грецькі деклінації і конюгації, перечитував життєписи Цезара, Нерона, Тацита, Геродота і бавився. Пив з панночками знайомими з вечерниць і концертів воду содову в будках, в парках, на проходах частував їх прецлями, обдаровував квітками, які зривав непостережно таки з міських кльомбів, або досвіта з огородців своїх учителів. Товариші бідолахи, що десять разів повторяли і „виковували" всі предмети, ворожили Козоводові, який водився в такім горячім передматуральнім часі з дівчатами, що певне впаде при матурі. І мали до цього підставу, бо, коли вчитель питав Петра з математики, тоді він тратив при таблиці людську подобу, трясся як шкіра знатуреної коняки і плів, якби мав перевернений мозок. При річних клясифікаціях ставали в його обороні директор і історик, яких він зєднав собі чемними формами не тільки супроти них, але їхніх жінок і доньок. Повісить бувало їм Козовід на імянини на тині перед вікнами китицю квітів, або вихвалює на ціле місто їхню красу та інші прикмети, що аж до батьків ці похвали доходять.

Зближалася матура. Письменні вправи, головно з математики, наш Петро таки відписав. Гірше стало при устній, коли на предсідника комісії приїхав молодий візитатор, математик. Петро Козовід став вивідувати про характер, добрі і слабі сторони пана візитатора. Козовід вивідав навіть, в якій салі засідатиме комісія, де буде стояти таблиця тощо. Впевнившися, що саля буде фронтова, на першому поверсі, дав терціянові велику пачку тютюну і два золоті, щоби фотель для візитатора поставив проти бальконy протилежної камениці. Перед іспитом намовив „свою панночку", якій після матури мав освідчитися, щоби вона вбравшися легесенько як „ілюзія" із глибоким декольте прийшла точно в 8-ій год., коли почнуть питати математику до своєї товаришки Олени, нареченої його товариша Влодка Трибульки, а з нею на балькон панни Мінці, в якій кохався син учителя історії. Балькон панни Мінці був на І-ому поверсі, саме напроти іспитової комісії. Петро Козовід умовився з нареченими тих панночок, щоби вони попросили Олену і Мінцю, нехай уберуться також у легесенькі сукоpsночки і декольти, як і його Леонця, і щоби якнайточніше явилися на бальконі. Там повинні поводитися як ті три грецькі богині, про які наш абітурієнт таки міг би може дещо сказати.

Коли лиховісного дня міський годинник при вул. Міцкевича вибив 8-му годину, тоді ціла матуральна комісія з її предсідником сиділа вже напроти бальконy, де сіяли у весняні́м сонці три молоді красуні. Абітурієнт Петро стояв саме в той

Посуха на Радянській Україні.

У деяких хліборобських округах Рад. України від довшого часу є страшна посуха. Температура доходить до 35° Ц. Метеорольогічні станції не заповідають скорої поправи. Наслідком посухи в деяких округах потерпіли дуже засіви. Селяни мандрують на Сибір, де сподіються кращих життєвих умовин. Поїзди, що їдуть на схід, переповнені. По дорозі видно гурти селян, що їдуть на схід.

Ревізії в більшовицькому представництві.

МОСКВА (ПАТ). З більшовицьких джерел повідомляють, що в трьох останніх днях переведено у Берліні цілу низку ревізій у торговельнім представництві ССРС і в нафтовій фірмі де Роп. Ревізію перевела поліція при співучасти нац.-соціялістичних боївок.

З льондонської конференції.

ЛЬОНДОН (ПАТ). В порівнанні з оживленням, яке панувало на льондонській конференції з початком тижня, теперішній спокій є сильним контрастом. Цілий нинішній ранок був присвячений працям комісій і підкомісій. Нема виглядів, аби наради конференції відложено.

—o—

Зручна протижидівська пропаґанда.

НЮ ЙОРК, 30. травня. (Вл. кор.). В ріжних філіях нюйорської Прилюдної Бібліотеки почали від якогось часу читачі книжок находити протижидівські летючки таки в самих книжках. Цією справою занялося нюйорське бюро Жидівського Конґресу і прийшло до висновку, що це англійський переклад німецької летючки, виданої орґанізацією національних соціялістів у Берліні. Бернард С. Дойч, президент Американського Жидівського Конґресу, звернувся за вияснениям такої пропаґанди до директора Бібліотеки, Едвина Г. Ендерсона, але той нічого про це не знав. Отже прийшли до висновку, що це є діло ґітлерівських орґанізацій у Ню Йорку.

—o—

Муравлі підгризають Ню Йорк.

НЮ ЙОРК 30. травня. (Вл. кор.). Джордж Е. Сендерс, ентомольоґ, виголосив свої помічення перед зібранням членів Американського Музею Природної Історії про небезпеку, яка грозить містові Ню Йорк від білих муравлів, термітів. Це невидний ворог і тому дуже небезпечний. Останніми роками зріс він у силу навіть у дільниці Манґеттен, бо один театр при Бродвею ним загрожений. Терміти вїдаються в дерево, підгризають бальки та підлогу, а часом підвалини в деревляних домах і в той спосіб приводять будинки до руїни. Дуже небезпечні тому, що їх не видно, доки не повстане шкода. Сендерс радить відповідно приготовляти будівельний матеріял, щоб охоронитися перед термітами.

Економічний огляд.

Польська хроніка

БІЛЯНС СХІДНИХ ТОРГІВ. — ПАЛЕСТИНСЬКІ КУПЦІ ЗВИДЖУЮТЬ ПОЛЬЩУ.

Вже тиждень минає, як закінчились Сх. Торги і це позволяє на підсумки успіхів і невдач. Хто бував перед тижнем на т. зв. „Повиставовій Площі“ і розмовляв з виставцями, той знає, що ця щорічна імпреза у Львові не вийшла і цим разом з дуже скромних, традиційних уже тепер, рямців. Пишемо „і цим разом“, бо — як відомо — організацію Сх. Торгів уперше взяла в свої руки Торг.-Пром. Палата і в цьому факті дехто добачував ліпші вигляди для львівської вистави. Польська преса каже, що загальний білянс Сх. Торгів корисний. „Купці і промисловці — читаємо в ній — що брали участь у цьогорічних Торгах, назагал не нарікають. Замовлень було доволі багато, особливо у бранжах текстильній, металевій, меблярській і галянтерійній. Виставу відвідало 75.000 осіб (у чому дуже багато школярів). Останнього дня приїхала прогулька купців із Палестини, яка оглянувши Торги, відїхала на захід Польщі з наміром розглянутись у можливостях експортових Бельська, Катовиць, Лодзі і Варшави. Це один із проявів відповідного наставлення жидів у звязку з німецьким ґітлеризмом.

ОБОРОТОВИЙ ПОДАТОК ПЕРЕД РЕФОРМОЮ

З кінцем ц. р. минає речинець важности т. зв. „зричалтованого оборотового податку“, що його введено на пробу для років 1932 і 1933. З цього приводу купецькі організації Польщі обговорюють тепер цю справу, аби приготовити конкретні постуляти для заповіджених конференцій на терені міністерства фінансів. В засаді пересічне обчислювання оборотового податку зважають купці за корисне явище, тільки противляться тому, аби підставою для тих обчислень були, як досі, літа доброї конюнктури 1928, 1929 і 1930. Купці домагаються теж обниження ставки „ричалту“ з 1 до 3/4 проц.

ДОХОДОВІСТЬ СІЛ. - ГОСПОДАРСТВА І ПОДАТКИ.

Союз Рільничих Палат і Організацій опрацьовує проект, що устійнює норми доходовости сіль. господарств для вимірів доходового податку. Досі норми спирались на доходи брутто. Тепер беруть під увагу теж господарські кошти, що позволяє брати на увагу ріжниці окремих сіль.-господарських варстатів.

Світова хроніка.

МЛИН СУПЕРЕЧНОСТЕЙ. — МІЖ ПОЛІТИКОЮ І ГОСПОДАРСТВОМ. — ЧИ БУДЕ ЩО З ЛЬОНДОНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ.

Покищо мука з льондонського млина, таки зовсім нестравна. Перемелюється там усе, що псує гармонію світа. Поруч двох головних комісій, працюють ще ріжні „конвентиклі“, працюють куліси. Ця праця — це властиво боротьба, чи радше цілий комплекс конфліктів. Бориться краї зі золот. стандартом з краями, що його покинули, вірителі з довжниками, промислові краї з аграрними. Над тим усім домінує англійсько-американський двобій.

Не хочемо входити тут у подробиці льондонської конференції, які „Діло“ подає щоденно в телеграмах, а час-до-часу в окремих статтях. На це не маємо місця. Зате підкреслимо цікавий факт: у Льондоні шукають не лише за лікаром на всі господарські хвороби, але теж за засобами вирівнання політичних ріжниць. Льондон став тереном майстерної дипльоматичної гри поодиноких делеґацій, (прим. намагання французів використати справу воєнних довгів для змонтування протиамериканського фронту). Появляються ріжні нарошно фабриковані панічні вісти, що — як пробні бальони — мають висновувати настрої. Очікують, що приїзд проф. Молея, „особистого амбасадора“ Рузвельта, ба навіть нібито особиста поява самого президента Зл. Держав, зміцнить ще більше конфлікт старого континенту з новим світом. Америка хоче перш усього звишки цін і не спішиться стабілізувати доляра. В Америці число безробітних зменшилось від березня на 1 міл. 629 тисяч, платні збільшились на 5—10 проц., промисл рушив з місця заспані варстати. Те все — корисні наслідки хиткого курсу доляра. Чи оплатиться тоді його стабілізувати? Та іншої думки є інші народи. Даляд'є питає: чи може архітект при будові вживати гумовий метер? Отже ріжниці думок на кожному кроці.

ЛІКВІДАЦІЯ „ГУГЕНБЕРҐІВЦІВ“ ПІДГОТОВЛЯЄ НОВУ ГОСПОДАРСЬКУ ПОЛІТИКУ НІМЕЧЧИНИ.

Те, що твориться тепер у Німеччині, можна було передбачити: Ґітлер ліквідує спілку з німецькими націоналістами. Ця спілка не могла довго істнувати. Розбіжні господарські програми мусіли на кожному кроці спричинювати непорозуміння між політичними союзниками, а звязані руки Ґітлера через союз із Гуґенберґом не дозволяли йому започаткувати те, що обіцював масам у програмі націонал-соціялістів. Суспільний радикалізм не може довше терпіти капіталістичного консерватизму німецьких націоналістів. Уніфікація — що так скажемо — режіму у Німеччині має не тільки політичне, але — може ще більше господарське значіння. Перехід командата Сельдткого як теж багатьох послів із німецько-національного табору до націонал-соціялістів вказує на те, що в Німеччині все з виїмком табору Ґітлера хитке, а це запевнює ґітлерівцям перемогу.

НІМЕЧЧИНА І СРСР. — ЗРЕДУКОВАНІ ЗАМОВЛЕННЯ.

Опубліковані на днях статистичні дані вказують на те, що прихід ґітлерівського режіму таки поважно захитав німецьким імпортом у Радянщину. За 5 перших місяців у цьому році замовили більшовики у Німеччині ріжних товарів усього на 67,8 міл. нім. марок, що дає 29 відс. замовлень за такий сам час у минулому році. Як відомо — більшовики пробують покривати своє запотребування в інших державах, зокрема в Польщі, яка небавком має признати Радянщині далекойдучі полекші при ввозі риб, кавіору, шкір, сирих футер і т. і.

БОРОТЬБА З ЯПОНСЬКИМ ДАМПІНҐОМ.

Від деякого часу Зах. Европа й Америка хвилюється наступом японського промислу на світові ринки. Наступ цей має великий успіх, бо ціни японських товарів небувало низькі. Японському дампінґові, що загнав у кут радянський дампінґ, думаємо присвятити незабаром окрему статейку. Тут згадаємо тільки про репресії в Індіях проти наступу японців, а саме підвишку мита на бавовняні вироби до 75 відс. їхньої вартости.

АМЕРИКАНСЬКІ ПОГРОЗИ. — ВИГЛЯДИ ЦЬОГОРІЧНОГО ВРОЖАЮ ЗБІЖА.

Справа плянового обмеження продукції не нова. Дехто бачить у тому засіб успішного поборювання кризи. Зате новим є домагання Вашінґтону в ультимативній формі щодо обмеження продукції збіжжа, при чому Вашинґтон грозить, що кине великі маси збіжжа на світові ринки по дампінґових цінах. Це може дещо дивувати, тим більше, що саме ворожать досить поганий врожай цього року в Зл. Д. П. Америки, через те запотребування збіжжа буде на місці дуже велике. Врожай у цілому світі буде мабуть гірший, ніж у мин. році. Так бодай твердить комунікат Міжн. Хліборобського Інституту в Римі.

В. Н-вич.

На допомогу Гуцульщині.

(Надіслана стаття.)

Гуцулія — найбільш артистичне племя. Творами гуцульського духа багатіє наш культурний дорібок і нема вистави, де би не займала почесного місця Гуцульщина.

Наші найкращі поети любувались романтикою Чорногори і її дітей гуцулів. Згадаймо лише Федьковича і Кобилянську, і „Тіни забутих предків“ Коцюбинського та „Камінну душу“ Хоткевича. У культурних народів Гуцульщина стала би Парнасом нації — а у нас?

Гуцул — поет з природи, та при тому непоралний, добродушний, непрактичний, словом: поет. Ми з долів люди реальні і якщо хочемо цей чудовий куток нашої Землі урятувати для нації, то мусимо спромогтися на реальніше зусилля і на ясний, добре обдуманий плян.

Піддаю таку думку: Сотворім банк для Гуцульщини, з якого могли би користати всякого роду кооперативи, талановита гуцульська молодь і розбудова літниськ.

За рік будемо святкувати 100-ліття уродин найбільшого поета Гуцулії — Осипа Федьковича. Напевно рідна йому зелена Буковина гідно відсвяткує той великий ювилей. Але й ми не повинні лишитись позаду. Рік 1934-ий нехай стане у нас „роком Гуцульщини“.

Літо 1933. використає напевно наша інтеліґенція в тім напрямі, що на рік 1934 уложить пляни, як гідно й хосенно перевести його в користь нашого гуцула. Не даймо пропасти тому чудовому українському племени!

На закінчення заявляю, що зложу скромний свій дар в сумі 100 золотих негайно, як тільки оснується у нас установа для переведення в життя намічених вище думок.

Володимир з Ясенова Горішнього.

мент при таблиці і мняв в руках шкільну ґубку, роздумуючи над правилом Питаґора про катети і гіпотенузу. Предсідник таки не видержав: встав і підійшов до вікна поглянути на чудо, яке побачив на бальконі. За ним, другим боком стола пошкандибав старий директор ґімназії. Олена і Мінця під проводом Леонтії почали дівочі іграшки, зиркали очками, обіймалися і світили зеркальцями на іспитову салю. За той час Петро Козовід „без математичного мізку“ слів замісць: „Питаґор, катети, гіпотенуза“, „Питав го раз з катедри гіпотези“ і мазав крейдою по таблиці якісь сьомикутники. Учитель математики ґнівався та хотів критикувати Петра. Той махнув ґубкою, якби погрожуючи учителеві, причім змазав свої поліґони на таблиці. Катехит, що сидів плечима до бальконy, сказав: „Пан Козовід написав вправу“, а історик, побачивши дівчину свого сина додав від себе: „П. абітурієнт навіть про Пітаґора знає!“ В тім менті пан візитатор нагадавши собі про обовязки предсідника, обернувся і сказав в напрямку таблиці: „Досить, абітурієнт обізнаний з тим предметом, прошу приготовити йому питання з латини“.

Цього тільки і бажав собі Козовід. Комісія була в добрім гуморі. Богині абиткували до полудня, а візитатор, великий аматор жіноцтва, не запримічував помилок у відповідях. Ціла серія іспитованих здала матуру.

Так без брому і револьверу Петро Козовід дав доказ, що є зовсім зрілий. Не диво, що нині він є директором банку і саме живе цифрами, яких колись так боявся.

Відгомін Городка перед судом.

РОЗПРАВА ПРОТИ 7 МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ ЗА ЗЛОЧИН З 97. ПАРАГРАФУ.

Шістнацятий і останній день розправи.

В пятницю в год. 5-ій попол. почав після двогодинної перерви говорити оборонець підс. Миколи Мотики

Д-Р СЕМЕН ШЕВЧУК.

На вступі оборонець застерігся, що йому моторошно боронити Мотику, на якого голову впало стільки проклонів, інсинуацій і погорди, що просто диво, як він не збожеволів. Тимчасом цей „зрадник“, „продавець“ і т. д. — це тільки людина слабої волі, патольогічно розположена для гіпнотизму і багата в уяву, і як виказала розправа, не провокатор і не конфідент. Його арештували як усіх, ніхто не підкупив його, Вас. Біласа і Данилишина повісили за те, що признались і прок. робить йому кривду, коли викрикує, що він консеквентно хотів їх повісити. З Мотикою було, на думку обор. так, як з тим Меросом, що його зловили з кинжалом біля спальні тирана Діонізія і питали: „Що ти хотів зробити тим кинжалом? Скажи!“ І те „Гадай! Мув!“ впарі з патольогічним розположенням його для сугестії — одинока провина Мотики. Коли скінчилася золота клітка поліції над ним, він прийшов до себе і відкликав усе, що робив для хаосу, що, як показує практика, нераз ря-

тував людей. Мот. обвинувачують у приналежности до ОУН, та він ніякий бойовик: Вступив, бо на нього впливали, потім налякався, не присягав, а ще потім формально виступив; участи в ніякій роботі не брав, літератури не роздавав, а справу з листом, якого передавав — навіть прокуратор не відмічував. Не доказано йому теж, що знав зміст листу, а що не хоче сказати, від кого дістав той лист — то не хоче до решти бути нікчемнішим, бо є і в нього проблески ясної душі. „Можете — закінчив д-р Шевчук — уважати Мотику за кого хочете, але з правного боку не смієте його засудити; на оба питання в його справі мусите заперечити!“

Промова д-ра Шевчука, добре арґументована, була в багатьох місцях просякнута щирим гумором, що викликував сміх на лавках суддів і авдиторії. Сам Мотика сміявся нераз з „тез“ свого оборонця.

НЕСПОДІВАНА „БОМБА“ В РОЗПРАВІ.

Услід за д-ром Шевчуком мав говорити обор. підс. Коссака д-р Глушкевич, але він несподівано замість говорити промову, поставив внесок до трибуналу відновити доказове поступовання; переслухати за закид прокуратора, що Данилишин перед смертю хотів бачити свого команданта Коссака, свідками самого таки прокуратора та д-ра Ст. Шухевича, що був з бл. п. Данилишином цілу ніч, а той може підтвердити, що Данилишин не хотів нікого бачити взагалі. Внесок зробив на всіх на салі величезне враження.

Прок. не спротивився відновленню розправи, мотивуючи, що він теж неодного ще свідка проти обвинувачених тоді поставив би, але запротестував проти переслухання його як свідка: Це, казав він, чергова справа виелімінувати мене з розправи, що перший раз повстала у звязку з відомою заявою оборони. „Вєм, же єстем обронцом невигодним“.

Після десяти хв. наради триб. внесок відкинув, мотивуючи, що це одно з особистих переконань прокуратора, а ці особисті переконання не сміють мати впливу на вирішення суддів присяглих.

Щойно тоді, в год. 6.45, почав оборонець обв. Зенона Коссака,

Д-Р МАРІЯН ГЛУШКЕВИЧ,

свою промову, мабуть найцікавішу з усіх промов у цьому процесі. Зміст її такий:

Політичні процеси — це так, як політика: Односторонність, патос, накликування до патріотизму не дає можливости розглянути спокійно фактів. Прокуратори уважають такі процеси двигунами особистої карієри, звільнення підсудних програною Польщі і навпаки до засади у звичайних процесах — краще звільнити 10 винних як присудити одного невинного, дають підложжя для частих судових помилок. В таких процесах дозволені навіть такі методи як викрикування на салі: Поліція! Арештовать! (В цьому місці предс. звертає увагу оборонця: „Пане меценас — це особисті „вицечки!“ Д-р Глушк.: „Особисті вицечки?!“), а найбільшу ролю грають особисті переконання і конфіденціональні вістки — що все є смертю для справедливости. Обвинувачення Коссака спирається виключно на зізнаннях Мотики. Це „чорт в людськім тілі“, а хоча судили не чортів, тільки чаріями за конфіденціональні взаємини з чортами, то в дійсности Мотика — бідна людина, без волі і людських атрибутів.

Коссак, як вищий духом і культурна людина мав ворогів з плебсу. Був надто діяльний і трудящий. Його арештували, витримали 9 місяців і випустили, потім арештували Мотику, він зложив „якесь зезнане“, його звільнили і доручили слідкувати за Коссаком. Виходить: Коссака треба було слідити, на Коссака треба було щось мати і трете: Те, що було на К., було за мало. „Мотика следзіл“, але „ніц не виследзіл...“ В звязку з Городком арештують Мотику вдруге. Ком. Петрі радить йому взяти книжку, вчитися, все буде добре, тільки треба „таке зезнаня“. Мотика думає: Якто? Наглий суд, смерть і — вчиться...“ „Таке зезнаня?“ „Таке зезнаня“ можуть вирятувати? Треба видумати! І Мотика видумує... „Таке зезнаня“ треба таки завтра...

А серед цього питають про Біласа, про Данилишина, Голуфка і все про Коссака, Коссака, Коссака!... Вийшли „таке зезнаня“ — і найважніше: Пустили!... Потім мусів обоснувати ці свої „зезнаня“. Від Біласа чув, а колись дістав лист — що шкодить сказати, що це від Коссака? І оце лягло в основу обвинувачення Коссака: що К. комендант УВО, на конфіденціональних вістках, що їх давно уморено — про Сколе, Перемишль, пошту — спирається прокуратор. Алеж це археольогія, ексгумати, палеонтольогія! Це слідство не точне. Білас казав, що наказ виїхати дістав від якогось пана, а Коссак сказав, що не знає про Біласа і Данилишина навіть з прізвища. І тут найважніше: Ні прокуратор — ні ніхто не доказав, що Коссак, Білас і Данилишин знались. Повстала пропасть, яку намагалися засипати тисячами конфіденціональних вісток. Але даремне! Пропасть є!... І така друга пропасть з листом! Не доказано: Хто писав, де цей лист — навіть прокуратор не згадував про нього. І якщо К. передав наглий суд звичайному, то це рівнозначне з волею, бо наглий суд звільнити не може. По закону не може.

Мотика побачив, що не вирве „таких зезнань“ і завернув. І так, як з листом, про який він казав, є з іншими, а їх 3. У всіх трьох нема ані тіні доказу проти Коссака. А свідки? Якщо віримо, що вони чесні, міцні — дуримо себе. Вони приходять сюди зі своїми клопотами, настроями, пристрастями, але всі вони є т. зв. заінтересовані свідки (Злотковський, Оленкевіч, Бубен, Юркевіч), до яких право не має довіря, всі спи-

раються на конфіденції, про яку цісар Траян казав: „Забороняю вживати конфідентів; це не лицює з повагою нашої влади!“ Конф. вісти про вбивство Голуфка — такі самі. В тій справі йде слідство, але я вам можу сказати, що воно знає такі факти, від яких голова може посивіти, а проте ні раз не згадує про Коссака. Історія знає суди каптурові, де свідків не бачили. Це пятно історії справедливости, але там були бодай голос, постать, а тут не знаємо, хто є за конфіденціональною вісткою: людина чи каналія, чи може взагалі нікого нема?... Сам ком. Петрі казав, що гидує конфідентами і знає тільки приятелів поліції — тоді, як Юстиція одинока жінка, що не хоче і не має приятелів. На основі вісток конфідентів, тих найгірших людей, не можна засудити за крадіж курки, а щож за головну зраду. І цікаво: держава боїться видати конфідентів, а не боїться засудити невинного. І ще одно цікаве: Той платний комендант, що має на подорож до Берліна і Праги, не має на дорожку в Бережанах? Ховався в мешканні Барановського, за яким шукала постійно поліція? Такі ті конфіденціональні вістки.

А врешті останній доказ: Що Данилишин хотів попрощатись з Коссаком. Я хотів перевести доказ, а прок. каже, що ми його хочемо виелімінувати. Я гадаю, що хто, як ствердив трибунал, вводить на салю „особисті переконання“ — як оце прокуратор, то він сам виелімінував себе з процесу: (Предс. упоминає знову оборонця).

Кінчу: Хай тут родиться справедливість! Здобудьтеся на найвище геройство: зрозуміти чужий біль і сказати — це мій! Чую душу і сказати: моя! А якщо ви вірите, що Коссак стоїть на перешкоді згоди між двома народами — беріть його голову. Для цього нового ладу, нового щастя — я готов додати і свою голову!...

Промова д-ра Глушкевича скінчилася в год. 9.50 веч. Вона була виголошена так драматично, зворушливо і з життям, що під враженням її виходили усі з салі з розсвіченими вічми і розпаленим обличчям. „Д-р Глушкевич побив того дня усі свої дотеперішні рекорди у промовах“ — говорили журналісти.

ОСТАННІЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

В год. 9.15 почався останній день розправи словом предс. трибуналу, що у своїм резюме пояснював до год. 9.30 суддям присяглим правний бік поставлених їм 16 питань. В год. 9.30 судді присяглі пішли на нараду і винесли після 3-годинних нарад

ВЕРДИКТ,

яким відповіли на поставлені їм питання так:

1) чи завинив Ст. Мащак у злочині з 97 § — 11 так, 1 ні;

2) чи завинив Мих. Куспісь у злочині з 97 § — 11 так, 1 ні;

3) чи завинив Ст. Цап у злочині з 97 § — 4 так, 8 ні;

4) чи завинив Зенон Коссак у злочині з 97 § — 11 так, 1 ні;

5) чи завинив Мик. Мотика у злочині з 97 § — 10 так, 2 ні;

6) чи завинив Яр. Білас у злочині з 97 § — 8 так, 4 ні;

7) чи завинила Марія Ковалюк у злочині з 97 § — 4 так, 8 ні;

8) чи завинив Ст. Мащак у злочині грабункового нападу на пошту в Городку — 11 так, 1 ні;

9) чи завинив Мих. Куспісь у злочині грабункового нападу на пошту в Городку — 4 так, 8 ні;

10) чи завинив Мих. Куспісь у дальшій участи у грабунковім нападі на пошту в Городку — 10 так, 2 ні;

11) чи завинив Ст. Цап у допомозі до грабункового нападу на пошту в Городку — 6 так, 6 ні;

12) чи завинив Зен. Коссак у дорученні Біласові й Данилишинові виїхати до Городка (поджеґане) — 7 так, 5 ні;

13) чи завинив Зен. Коссак у допомозі Біласові й Данилишинові, даючи їм гроші на дорогу (помоцніцтво) — 4 так, 8 ні;

14) чи завинив Мик. Мотика у допомозі Біласові й Данилишинові виїхати до Городка, передаючи їм лист — 5 так, 7 ні;

15) чи завинив Яр. Білас (як Мотика) — 6 так, 6 ні;

16) чи завинила Марія Ковалюк у переховуванні Ст. Мащака перед поліцією (помоцніцтво) — 6 так, 6 ні.

Після прочитання вердикту присяглих забрав голос прок. Мостовський, що просив судити якнайлагідніше Мащака, бо той признався і поводився так, що дає надію на поправу, затеж вимагав на „зухвалого“ Куспісія і „таємничого“ Коссака якнайгострішої кари. Оборонці д-р Старосольський, Шухевич, Шевчук і Глушкевич просили у свою чергу карати підсудних якнайлагідніше та припинити підс. Мащакові, Мотиці і Яр. Біласові кару.

ЗАЯВА КОССАКА.

Останнього слова підсудні зреклися, тільки обв. Коссак заявив різко:

„Заявляю перед всім українським громадянством словом чести, що про Городок довідався я вперше з преси“.

З черги пішов трибунал на нараду і в год. 13.45 виніс такий

ПРИСУД:

ЗЕНОН КОССАК — 7 ЛІТ ТЮРМИ, МИХАЙЛО КУСПІСЬ — 5 ЛІТ ТЮРМИ, МИКОЛА МОТИКА, СТЕПАН МАЩАК І ЯР. БІЛАС ПО 2 РОКИ ТЮРМИ, СТЕПАН ЦАП І МАРІЯ КОВАЛЮК — УВІЛЬНЕНІ. Кари нікому не припинено.

*

Чергова трагедія української молоді закінчена.

Набита щільно людьми саля пустіє. На Цапа, що за хвилину вийде, дожидає брат і старий батько, сміючись крізь сльози. Але сміється теж Куспісь, показуючи комусь серед публики на пальцях, що має 5 літ, сміється навіть Коссак до брата і сестри, що щиро ридає. 7 літ...

Мотика дякує обор. Шевчукові, що наказує йому щось і киває пальцем.

Виходимо останні. (ак)

—o—

Гітлер організує російську армію.

ЛЬОНДОН, 24. VI. ПАТ. „Дейли Геролд“ у статті „Гітлер організує білу армію“ повідомляє, що Гітлер творить дивізію білих російських військ. У військовім таборі в Ютеборзі біля Магдебурга вправляє 2.000 російських емігрантів покищо під проводом старшин Райхсвери. Опісля командантами будуть росіяни й команда буде російська. Як вишколять тих 2.000 вояків, стануть вишколювати дальших 2.000, так, що вкінці дивізія з 12.000 вояків буде скомплетована. Російське військо в Німеччині — твердить часопис — подумане для кольонізаційної політики в СРСР і Сх. Европі. Гітлер помиляється — каже „Д. Г.“, що західні держави булиб невтральні, колиб Німеччина почала „цивілізаційну місію“ в Росії“ та в сусідніх державах, як рівнодушними є ті держави супроти японської місії в Манджурії.

—o—

Закордонні літаки над Берліном і Лінцом.

Бюро Конті повідомляє, що в Берліні над урядовими будинками появилися закордонні літаки невідомого типу та кидали летючки проти теперішнього німецького уряду. Летунська поліція не могла пуститися в погоню, бо не мала до розпорядження власних літаків. Погоня, що її уладили спортові літаки, була безуспішна.

Бюро Конті в замітці до комунікату зазначує, що ця пригода доказує безборонність Німеччини. Нині літаки кидають летючки, завтра можуть це бути ґазові бомби. Німецький уряд повинен видати зарядження, що запевняли би охорону Німеччини в повітрі.

ВІДЕНЬ, 24. VI. ПАТ. Вчора ок. 16. год., німецький літак розкинув у Лінці летючки з відозвою керманича австрійських нац.-соціялістів Прокеша. У відозвах сказано, що нац.-соц. партія досі боролася в Австрії леґально та не похвалювала насилля. Тепер після заборони нац.-соц. партії в Австрії, треба повалити Дольфусів уряд. Літак після розкинення летючок відлетів до Зальцбурга. Вечором відбулися у Лінці збори при участи 15.000 осіб. Дольфус говорив про потребу охорони незалежности Австрії.

—o—

Протест СРСР. у Берліні.

МОСКВА, 24. VI. ПАТ. Амбасадор СРСР у Берліні Хинчук зложив на руки міністра закордонних справ Німеччини ген. Більова ноту з протестом проти меморіялу, що його Гуґенберґ вніс на льондонській конференції. Нота стверджує, що в уступі меморандуму, що торкається СРСР, німецька делеґація отверто накликала спільними силами зробити кінець революції та внутр. неладові, який походить із СРСР. Це виразне та незаперечне накликування до війни проти СРСР. Нота протестує проти уступу, щоби СРСР був кольонізаційним тереном для Німеччини.

Італійсько-німецьке напруження?

ПАРИЖ, 24. VI. ПАТ. З Риму повідомляють, що в тамошніх політичних колах передбачують у найближчому часі знову напруження в італійсько-німецьких взаєминах наслідком Гуґенберґового меморіялу. Нині взаємини між Римом і Берліном уже не такі близькі ні такі щирі, як у часі гостини німецьких міністрів підчас переговорів у справі пакту 4-х. Невдоволення викликала в Римі передовсім заторкнена на льондонській конференції можливість якогось нових кольонії Німеччині.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Знаменитий фах.

Нераз мені то один то другий:

— Е, що вам. Журналістика — знаменитий фах. Прийдеш коли хочеш, сядеш або й ні, а коли вже сядеш — пером мах-мах і готово. Потім на обід, вечором до каварні на чорну з лікером... Мущини вас бояться, жіноцтво пропадає... Пригадую собі — свого часу про якусь Богему ціла Галичина гуділа. Не знаєте, де вона тепер? Мусіла бути гарна, коли ви всі так за нею бігали... Щасливий фах журналістика. Я нераз жалую, що не пустився на неї.

— Не дуже жалуйте. Навіть трохи — забагато!

— Говоріть своє! Кожний з вас удає, що біда... А хто має всюди вільний вступ? На кожну фільму, на кожне представлення, на всі імпрези? Ще й просять.

Нераз то один то другий, і як почнуть доказувати, то й переконають.

Вчора також мене переконали...

Приходжу нині рано в редакцію. Гумор, самопевність — одним словом ніс і голова до гори.

Товариші вже при праці.

Похилені спини, пожовклі лиця, поорані чола, надія на недалеку відпустку викликує щось ніби усмішку. В редакційній кімнаті не багато світла, зате багато паперів, ґазет і запаху старих мурів. Сидять щасливі фахівці, пером мах-мах і... неготово. Не так воно легко, як у казці кажеться.

„Мущини вас бояться“...

Ввійшов у редакцію якийсь мущина...

— Котрий то редактор?

— А чого собі бажаєте?

— Чого собі бажаю?! Сказати вам правду в очі. Так не може бути. Не ніс для табаки, а табака для носа. Часопис має обслугувати читачів, радити їм, помагати, а не ганьбити порядних людей. Як так далі піде, то потратите передплатників.

— Вибачте, а ви передплатник?

Один мій знайомий передплачує. Але я вашу ґазету також часом читаю.

„Жіноцтво за вами пропадає“..

— Чого ти так друже, похнюпився?

— Ет і махнув рукою.

— Грошей нема?

— Не повина!...

— Щож такого?

— Ходив я з одною дівчиною до кіна, до театру, думав любить. Але ось учора і передучора не мав жадної карти. Заки прийшов до редакції — розібрали. „До котрого кіна підемо?“ — питає дівчина. — До жадного — кажу — не дістав нині карти... Постояла хвилинку і: „Вибачте, але я маю роботу дома“. Навіть не оглянулась. Нема, значить, карти — не треба й мене.

Знаменитий фах — журналістика: пером мах-мах, вечором чорна з лікером, мущини бояться, жіноцтво пропадає, вільні карти, запрошення, всюди вступ, а по десятьох роках склероза, ліцитація, „Харіс“ і жаль родини до небіщика, що змарнувався.

Галактіон Чіпка.

Злучені Держави зрікаються співпраці з іншими державами.

ПАРИЖ, 24. VI. ПАТ. Згідно зі звідомленням з Вашинґтону сен. Бораґ приготовляє меморіял із головними напрямними економічної політики Зл. Держав. Меморіял перешлють ам. делеґації в Льондоні та подадуть до загального відома конференції. Меморіял доказує, що крізу можна побороти лише індивідуально, внутрішніми засобами поодиноких держав. Із того виходить, що Зл. Держави зрікаються ідеї міжнародньої співпраці в економічній ділянці.

—o—

Арештували б. презид. райхстаґу Лебе.

БЕРЛІН (ПАТ). Політична поліція арештувала вчора б. президента райхстаґу соціял-демократа Лебе разом з іншими відомими провідниками соціяльно-демократичної партії Німеччини.

Сніг, бурі, повені.

З Букарешту повідомляють: В околиці Брашова впала сильно температура. В горах упав великий сніг. В ріжних місцевостях старої Румунії були великі бурі. В Констанці обірвалися хмари та заподіяли поважні шкоди. Кілька осіб убили громи. Одного робітника і його жінку, заскочила в полі буря, як вони переходили рікою, їх схопила сильна хвиля. Обоє потонули.

Хуртовина лютує над півн.-східною Норвеґією та заподіює великі шкоди. Околиці Осля навістила водяна труба, що заподіяла великі шкоди в лісах. На просторі кільканацяти км. вирвало із корінням тисячі дерев. Були і жертви в людях. Передмістя столиці Норвеґії, Осльо, залили води. Кількасот людей мусіли помістити в бараках у вище положених частинах міста.

У всій Франції майже квітнева погода. Температура значно впала, в ґірських околицях упав сніг. Звідсіль приходять вістки про нагальні бурі та зливи.

НОВИНКИ

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

— **Маґазин постелі Р. Джала,** Львів, Хорущина 5, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Перебробляє ковдри по 5 золотих, матраци по 7 зол. 26-50

— **Д-р Остап Прийма** змінив мешкання і ординує тепер при вул. Словацького 14. І. п. 1-2

— **Погана погода.** Над нашими головами хмари, вряди-годи хмарини. Метеорольоґічні бюлетени потверджують тривожні здогади, що небо має намір пригадатися нам дощем, як і вчора. Південно-східні слабі вітри і досить холодно.

— **Недуга овочевих дерев** уже проявилася у ріжних частинах польської держави. Вона торкнулася в першій мірі кісткових дерев; від неї висихає верхів'я і овочі гниють. Садоводи бояться, що не буде цього року вишень і черешень.

— **Арештували вломників.** Нічю на суботу поліція арештувала на янівській рогачці чотирьох нотованих вломників, що автом вибралися були на якийсь влом. Причандали для влому поліція сконфіскувала, а вломників замкнула у вязниці. Арештували і власника авта Мих. Маруняка під закидом співучасти в виправі на чуже майно. — При вул. Асника ч. 2 у Львові поліцай придержав вломника Браніцького та його спільника, що стояв на сторожі. Браніцький щойно вчора вийшов був із вязниці та зараз узявся вибивати отвір у пивниці згаданого дому, щоби дістатися до мешкання.

— **Арештували чоколядового обманця.** Фабрика чоколяди Гефлінґера у Львові кілька місяців тому впала жертвою помислового обманця Балука. Він телефонічно замовив більшу кількість чоколяди нібито для Народної Торговлі у Львові та її філій. Коли управа фабрики Гефлінґера вислала рахунок Народній Торговлі, довідалася, що впала жертвою помислового обманця. У суботу, 24. червня, Балук знову зателефонував до Гефлінґера по чоколяду. Службовець фірми Гефлінґера сказав Балукові особисто зголоситися в бюрі фабрики. Балук зголосився і тут його арештували поліційні агенти.

Не забувайте про тих, що в боротьбі за кращу долю Народу стали інвалідами! Жертвуйте в хосен українських інвалідів!

— **Розправа проти письменника Марчинського,** обвинуваченого в знеславленні Ердтрахтів, власників видавництва „Ренесанс“ у Станиславові, закінчилася присудом Марчинського на кару 1000 зол.

— **Підпалив більшовицьку вартівню.** На польсько-більшовицькому кордоні на відтинку Заневичі 17-літній пастух Василь Козловський заблукався з двома козами на більшовицьку територію. Пастуха побив тяжко більшовицький вартовий та замкнув у шопі. Нічю пастух видістався та підпалив більшовицьку вартівню. Більшовицькі вартові тяжко попарилися. Все уладження вартівні згоріло. Командант більшовицького прикордонного відтинка зажадав від польської влади, щоби покарали пастуха та щоби відбудували вартівню.

— **Ріжні вістки.** Новий рекорд швидкости лету встановив італійський летун Себастіяно Бедендо, що переїхав з пасажиром на літаку III-ої категорії від 189 до 196 км. на годину. — Еміґраційний американський уряд не збільшить чисельної квоти для еміґрантів. — У Чехословаччині від суботи 6. год. зранку до понеділка 6. год. триватиме загальний страйк друкарів, які протестують проти наміреної знижки обезпечення безробітних. — Німецький уряд думає над тим, чи не зробити з Берліна вільне місто з окремою конституцією, незалежною від загальної пруської. — На зїзд польських хеміків у Львові, що матиме 250 учасників, прислали... 270 рефератів. — Англійський автовий змагун Генрі Біркін помер після довшої недуги. — На 15 літ вязниці засудили у Берліні матір, що знущалася над своєю донькою і кілька разів намагалася її вбити. — В Ірляндії помер старий моряк Вілям Мекінтош, що 40 літ переплив на Атлянтійському Океані 3 міл. миль. — З огляду на погану погоду виправа на вершок Еверест відкладена до осени.

— **Застрілені більшовицькі агенти.** Румунська преса повідомляє, що на румунсько-радянському кордоні пробувало перейти румунську територію в ночі двох людей. Не вважаючи на осторогу варти, вони не подалися взад. Обох застрілила варта. Виявилося з паперів, що це два більшовицькі агенти.

— **Гуцульська фільма.** Одно варшавське фільмове підприємство вже від місяця підготовляє в Жабю фільму з гуцульського життя п. з. „Приблуда". Артисти та режисери варшавські. Головні ролі гуцулів і гуцулок грають самі актори. Побачимо, що вийде з цієї екзотики, призначеної для людей, для яких Гуцульщина заступає Мексик або полінезійські острови.

— **Тяжкі часи.** Віденські злодії розбили панцирну касу одної великої фірми. Працювали всю ніч, бо каса мала потрійні двері. Коли добилися до середини, найшли там 50 сот.

— **Клопоти з артисткою.** Париська акторка Сесіль Сорель, довголітня артистка першого державного театру „Комеді Франсез", підготовляється до прощального виступу. Цей виступ обставлений барнумівською реклямою. Часописи приносять фантастичні звістки, доповнюють їх, перекручують, вигадують і роблять шум. П-і Сорель вийшла кілька літ тому за пребагатого графа Сеґюра. Вийшла не в першій молодості, маючи за 50-ку, і життепис з довгим реєстром переможців і переможених. Від кількох літ не виступала більше. Має свою державну пенсію, відзначення „офіцира почесної леґії", чоловіка з титулом і грішми, вік... Ні; ще таки закортіло її попрощатись зі сценою. Управа „Французької Комедії" залишила їй повну свободу щодо програми і білетів, які може роздати між своїх почитателів. Саме про цю програму кружляють сензаційні чутки. У виставі має виступати теж чоловік пані Сорель, що досі грав часто в аматорських виставах. У виставі мають узяти участь визначні чужинні артисти зі своїми „точками", такі як Шаляпін і Марлена Дітріх. Одночасно йдуть звістки, що п-і Сорель уже підписала якусь умову з одним мюзік-голем, де пічне виступати, після того, як розпрощається з поважною, клясичною сценою. Деякі париські часописи вже починають злобні жарти на тему заповідженого свята п-і Сорель, що таки справді забула за свій вік.

Світова фірма Les Succ-rs. d'Albert Godde, Bedin et Cie відділ у Львові при **вул. Леґіонів 13** улаштовує посезонову випродажу вовн і шовків по значно знижених цінах, з метою, щоби ширший загал зазнайомився з виробами через неї спроваджeними і продукованими у власних фабриках закордоном і в краю. Тому-то трапляється справді рідка нагода придбати матеріяли одмінної якости і вартости по найнижчих цінах.

—o—

Нові книжки й журнали.

А. Гнатишин: ГОМІН СЕЛА. Низка народніх пісень на мужеський хор. Ціна 1 зол. 50 сот. Видання музичне накладні „Торбан" у Львові.

Зорганізованих мужеських хорів у нас взагалі мало, тому й не диво, що їх репертуар дуже скромний. Тож коли хто напише щось на мужеський хор і видасть друком, тоді витають такий твір наші хори з великою радістю. Можна надіятися, що й „Гомін села", дуже добре зложена вязанка народніх пісень молодого композитора, зустріне прихильність мужеських хорів. Твір обнимає 4 сторони друку і виданий дуже дбайливо. Мельодійність і гарний уклад народніх пісень запевнюють цьому творові широке розповсюдження. Обгортку рисував маляр Я. Ю. Левицький.

К.

Листування Редакції.

Авторові статті „Свято Гуцульщини": Стаття дуже гарна, на жаль, ценаури не пройде.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Неділя, 25. червня год. 3.30 „Викрадена наречена" (всі місця по 1 зол., льосування в бюрі „Або").

Неділя, 25. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Понеділок, 26. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 25. червня год. 7.30 веч. „Вбю ІІ" (вист. Р. Невяровіча).

Понеділок, 26. червня год. 7.30 веч. „Вбю ІІ" (вист. Р. Невяровіча).

Кіна.

АДРІЯ: „Білі ночі".
АПОЛЬО: „Тайна замку Порльок", „Леґіон вулиці".
АТЛЯНТИК: „Пожадана".
КАСІНО: „Королева скорости".
КОЛІСЕЙ: „Бічна вулиця", ревія: „За рік, за день, за хвилину".
КОПЕРНИК: „Манджурія горить", „Симфонія 6-х міліонів".
МАРУСЕНЬКА: „Манджурія горить", „Симфонія 6- міліонів".
МІРАЖ: „Циганські романси".
МУЗА: „Жінка без будучини".
ПАЛЯС: „Жінка в смокінгу".
ПАН: „Натхнення" (Гр. Ґарбо) і комедія.
ПАСАЖ: „Небезпечний романс", „Маєстат імператор".
СТИЛЕВЕ: „Експрес Рим" і ревія „Ідемо на літнище".
ХИМЕРА: „Погасаюче полумя" (Кліф Брук).
УТІХА: „Пімста Тонга" та ревія.

Закордонне радіо.

Неділя, 25. червня 1933.

Братислава (279,3) 10.00, 17.30 Концерт, 16.25 Фортепян; **Талін** (296,8) 15.00 Трансм. пів. свята (563 хори, 19.915 співаків); **Бреслав** (325) 19.30 Пів години гумору; **Міляно** (331,4) 20.30 „Дафні" оп. Муле; **Льондон** (356) 21.30 „Сон літньої ночі" Мендельзона; **Букарешт** (394,2) 20.00 Ловці жемчугів, оп. Бізета; **Білгород** (429,7) 15.00, 20.30 Пісні; **Відень** (518,1) 11.30, 16.50 Концерт, 20.00 „Драй арме Тайфель" оп. Вайнбергера; **Мінхен** (532,9) 17.50 Два фортепяни; **Будапешт** (550,5) 19.15 Циг. орхестра; **Харків** (937,5) 9.00 Солісти, 13.50 Квартет, 15.50 Камер концерт, 18.00 Музика, рецитації, 19.00 Увертюри й оп. арії; **Москва** (1000) 17.25 „Гейша" оп. Джонса (Досв. 720 м.).

Понеділок, 26. червня 1933.

Мор. Острава (263,8) 21.10 Моцарт; **Братислава** (279,3) 12.30, 18.25 Концерт. **Штутґарт** (360,6) 16.30 Концерт; **Міляно** (331,4) 11.15, 17.10 Музика; **Білгород** (419) 16.00 Пісні; **Рим** (441,2) 20.45 „Фавст" оп. Гуноа; **Лянґенберґ** (472,4) 20.05 „Циганський барон" оп. І. Штравса; **Прага** (488,6) 20.25 Діточі пісні; **Відень** (528,1) 10.20 Нар. музика; **Любляна** (575) 19.30 Нар. пісні; **Харків** (937,5) 16.00 Музика для дітей, 13.50 Радіокомпозиція, 15,00 Трубна орхестра, 17.30 Трансм. з театру; **Москва** (1000) 18.00 „Корневільські дзвони" оп. Плянкета (Досв. 720 м.); **Осльо** (1983) 20.00 „Богема" оп. Пучінія; **Париж** (1724,1) 20.00 „Паґаніні" оп. Леґара.

Львівське радіо.

Неділя, 25. червня 1933.

12.35 Орхестра, спів; 14.00 Лісова скринька; 14.15 Хліб.-метерольоґ. комунікат; 14.20 Пісні (мішаний хор); 14.45 Хлібороб. освіта в слав'янських краях; 15.05 Податкові залеглости; 15.15 Грамофон, Сільва рерум; 16.30 Спів; 17.00 Мистецтва та роб. кляса; 17.15 Симф. орхестра; 18.00 Куток мови; 18.15 Грамофон; 18.40 Всячина; 19.00 Пошлюбна подорож п. директора; 20.00 Орхестра; 21.30 Спів; 22.00 Літ. авдиція; 22.15, 22.45 Танкова музика; 22.25, 22.27 Спортові вістки.

Понеділок, 26. червня 1933.

7.00 „Коли раніши сходять зорі"; 7.05 Руханка; 7.15 Ранішній денник, спортові вістки; 7.20 Музика; 7.52 Домашня господарка; 12.10. 12.35 Легка музика; 12.25 Огляд преси; 12.55 Полуд. денник; 14.55 Грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа, Грамофон; 16.00 Грамофон, Муз. букварь; 17.00 Балачка у фр. мові; 17.15 Солісти; 18.15 Міжнар. госп. конференція; 18.35 Військ. орхестра; 19.40 Відч.: Від морської пісні Галли до Конрада; 20.00 Трансм. з Варшави: „Галька" оп. Монюшка (В перервах: Веч. денник, Морська ідея в ріжних народів, Спорт).

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Оголошення. Цею дорогою пошукую адреси п. Павла Чінгірея Крата (евангельського проповідника, канадійського горожанина), котрий ухиляється від заплати винних мені, судовим виром признаних грошей. Адреси вище названого потребую до зроблення мобілярної екзекуції. Хто знав би теперішне точне місце побуту вище названого, зволить ласкаво подати до Адміністрації „Діла" для „Пошкодованого". 2628

Повідомляю Товаришів, що в 1908 р. здавали матуру в Укр. Гімназії в Тернополі, що заповіджений поматуральний зїзд відбудеться невідклично дня 29. червня ц. р. (четвер) — Цегельський Роман, вул. Міцкевича ч. 11. Збірка 8 год. рано на „Бесіді". 2126

Жертви, зложені в Адміністрації: Михайло Трублевич, Франція прислав на Рідну Школу 10 фр. фр., на нагробник Франка 10 фр. фр., на Літературний Фонд 10 фр. фр., на Українських Інвалідів 10 фр. фр.; Кооператива „Єдність" у Зазулинцях зі зисків за 1930 і 1931 р. зложила 20 зол. на шпиталь ім. Митр. А. Шептицького; Союз Українок, Чортків на будову нагробника Франка 10 зол.

Виділ „Україн. Інституту для дівчат" у Перемишлі прийме в шк. році 1933-34 200 інституток з ріжних шкіл в Перемишлі. Оплата місячна 65 зол. Оплата одноразова за інвентар 25 зол. Подання в справі приняття вносять усі до 10. липня (Перемишль, Татарська 4). Відповідь про приняття або відмову дістануть ус. на письмі до 1. серпня. Інститутки, за які не вирівнано залеглости в Інституті не будуть приняті. — Виділ. 2522 1—2

БІРЖА.

ГРОШІ.

Банк Польський устійнив у суботу курс доляра на 7.06 зол., одначе не купував долярів, а фіналізував лише заключені в пятницю долярові трансакції. В позабанкових оборотах платили за доляри по 7.10—7.12 зол.

У міжбанкових трансакціях Льондон 30.15—30.30, Цюріх 172.10—172.40, Відень 96—100, Париж 35.05—35.15.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.70, Голяндія 358.25, Льондон 30.29, Париж 35.10, Прага 26.55, Стокгольм 156.10, Італія 46.60.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих	
	від	до
Пшениця двірська	31·25	31·75
Пшениця збірна	29·—	29·50
Жито одноціле	16·50	16·75
Жито збірне	15·75	16·25
Ячмінь двір. одноцілий	14·75	15·25
Ячмінь на мливо	12·50	13·—
Овес галицький	9·75	10·25
Овес замоклий	11·25	11·75
Кукурудза краєва	15·—	15·50
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	12·—	13·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	7·—	7·50
Вика сіра	6·—	6·25
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	13·50	14·—
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·—	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	8·75	9·—
Висівки пшеничні	8·25	8·50
Пшоно	26·50	27·50
Просо краєве	15·—	15·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	32·75	33·25
Пшениця збірна	30·50	31·—
Жито одноціле	18·—	18·25
Жито збірне	17·25	17·75
Ячмінь на мливо	13·75	14·25
Овес збірний	11·50	12·—
Мука пшен. люксусова	62·50	63·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	33·50	34·—
Висівки житні	9·—	9·—
Висівки пшеничні	9·—	9·25
Крупи ячмінні грубші	25·—	27·—
Пшоно ч. 1	34·—	36·—
Пенцак ч. 10	25·—	27·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ":

„Маслосоюз" платив кооперативам за 15. і 16. VI. масло 1.90 зол., 17. VI. 1.8 зол., 19. VI.—24. VI. вкл. 1.90 зол. 24. VI. молоко 15 сот., сметана 70 сот., яйця 2.5 зол. Тенденція на масло і на молоко слаба, на сметану і яйця удержана.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВПИСИ на рік 1933/34 до новочасної ремісничої школи крою і шиття та домашнього господарства приймає Марія Пісарська, Львів, Сташіца 8. II. п. 2506 1–

ДЕШЕВІ вакації у Ворохті, на липень, серпень приватно, простора кімната з дободенним харчем за 4 зол. Писати: Ловинський, Потоцького 58, Львів. 3–

ПАННА з віном вийде замуж за нар. учителя або мущину на державній посаді. Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Будучність". 2526 1–

ЖІНКА середніх літ шукає праці до всього. Ласкаві зголошення до Адміністрації під „Праця". 171

Перевіз хорих у Львові і провінції

полагоджує найдешевше „САНІТАРНА ПОМІЧ", ЛЬВІВ, УЛ. СКАРБКІВСЬКА 35. — ТЕЛ. 69-96.

Йде літо! Користайте з дарів природи!

ОВОЧІ, ЯРИНИ ТА БЕЗАЛЬКОГОЛЬНІ НАПИТКИ

книжка видання Т-ва „Відродження", ст. 72, ціна 80 сот., дістати можна в усіх українських книгарнях та складах „Народньої Торговлі". Замовляти з Т-ві „Відродження". Книжка незвичайно цінна, дає господиням багато матеріялу та фахових порад, як виробляти безалькогольні напитки та як приряджувати овочі, городину та їх подавати, щоби все було смачне та здорове. Легкий стиль, численні ілюстрації, всесторонне опрацьовання роблять цю книжку зрозумілою й доступною для всіх. Закиньте погані й некультурні звичаї виробляти та пити алькогольні напої! Бережіть своє та національне здоровля! Виробляйте безалькогольні, здорові та поживні напитки! Всі поради дасть Вам книжка „Овочі, ярини та безалькогольні напитки". 2521 1–

НАЙКРАЩИЙ ВІДПОЧИНОК І ЗНАМЕНИТИЙ ХАРЧ
у Пансіоні „ЗЕЛЕМІН"
ГРЕБЕНІВ
Затишне місце, сонашні кімнати
Ціни низькі.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 3 шпальти текстові і 8 шпальт оголошених.

1 мм одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . зол. 0.15
1 „ одношпальтовий надіслане і некрольоги „ 0·40
1 „ „ в тексті і новинках „ 0·48
1 „ „ на першій сторінці . „ 0·55

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні по . . . . зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . „ 0·10
шукаючі праці . . . . . . „ 0·08
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . . . зол. 350·—
„ „ 1/2 . . . . . „ 200·—
„ „ 1/4 . . . . . „ 110·—
„ „ 1/8 . . . . . „ 60·—
Текстові сторони 50 проц. дорожче.

За редакцію відповідає Олександер Костик · Видає Видавнича Спілка „Діло" · З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.